

## Veritat, esperança, gosadia

**E**l temps, el calendari, avança imparable seguint una línia compassada, regular, impertorbable: una hora rere l'altra, un dia rere l'altre, un any rere l'altre, sense titubejar, sense parar, sense retorn. Però els fets socials no. Els processos socials circulen a velocitats diverses: alguns, resultat de daltabaixos imprevistos; d'altres, pendents del pas de diverses generacions per veure'n el resultat. Hi ha grans avenços i greus retrocessos. I salts en el temps, fruit de descobertes extraordinàries que tant poden ser conseqüència de voluntats tenaces com de troballes fortuïtes.

**I AL CAMÍ CAP A** la independència li passa això mateix. Mai no ha estat un camí recte ni ha tingut full de ruta, perquè no hi havia camí desbrossat ni hi havia mapa per desplegar. No sempre han anat alhora la velocitat del carrer i la de les institucions. S'han aconseguit fites que han quedat estacades per sempre, sense possibilitat de fer marxa enrere, i hem viscut altres grans moments èpics dels quals amb prou feines queda una fotografia. S'han produït avenços imprevistos i reculades tàctiques. Victòries com la de l'1 d'octubre, i derrotes com l'empresonament de Jordi Cuixart i Jordi Sánchez. O moments de sobreesforç com el del 27 al vespre quan es destituïa el nostre govern, es liquidava la legislatura per la força bruta de l'Estat i s'iniciaven els passos per a l'empresonament i l'exili del Govern. Vet aquí per què ara mateix ens és tan difícil de discernir exactament on som, cap on ens movem i on ens trobarem just d'aquí un mes.

**I, TANMATEIX,** hi ha uns objectius immediats que segueixen sent clars i als quals no tan sols no es pot renunciar sinó que cal acostar-s'hi tant com sigui possible. I el primer de tots és afegir veritat al moment que es viu. No n'hi ha prou defensant-se de la mentida de què parlava la setmana passada. La confiança en l'horitzó que promet la independència de Catalunya està condicionada per la veritat sobre la qual es pugui edificar, i ara n'anem justos. No parlo de fer actes de contrició pels pecats propis o dels altres, sinó del coratge de mirar de cara els fets, per crus que siguin. No ens val aquella "fe del carboner", fonamentada en la ignorància, sinó que parlem de la confiança construïda sobre una consciència crítica, que és l'única que fins i tot pot vèncer l'escèptic.



GETTY

.....  
La confiança en l'horitzó que promet la independència està condicionada per la veritat sobre la qual es pugui edificar, i ara n'anem justos

**EL SEGON OBJECTIU** hauria de consistir a convertir la incertesa d'ara en virtut, és a dir, en força. Ja sé que és difícil conservar l'ànim tenint les persones a qui devem tant a la presó o a l'exili. Però precisament perquè no hi ha res tancat, perquè s'ha fet visible la brutalitat d'un estat espanyol corcat per la corrupció, perquè la causa de la independència ha sabut mantenir la serenitat i la unitat mentre la colpejaven, les oportunitats d'èxit s'han eixamplat. Cal reprendre la iniciativa, ara potser posant menys l'accent en les raons i molt més en els possibles models de futur de país en general. I, molt especialment, és indispensable també pensar els sistemes de futura relació política amb el nostre entorn per tal de poder exigir-ne el reconeixement, alhora que ens en fem mereixedors.

**FINALMENT,** tornaré a insistir en la necessitat de vèncer la por, que és la que podria devastar el somni d'un país més just i pròsper. Sobretot, la por que cal vèncer no és la dels riscos propis de qualsevol gran empresa –no ens convé ser insensats– sinó la por al propi fracàs, la por a perdre, que és la que ens pot fer estar a la defensiva.

**LES CAMPANYES ELECTORALS** que s'acosten ens portaran a un combat duríssim de mentida, apocalipsi i por, contra veritat, esperança i gosadia. I, esclar, com més autenticitat hi hagi en la promesa, com més ben dibuixat es presenti el somni de país i com més coratjosa sigui la mirada cap al futur, més possibilitats hi haurà d'acomplir promesa, somni i futur.